

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 52/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. J. D., bytom K., ktorou namietal porušenie čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom pred S. p., pobočkou K., pod sp. zn. 7013-2636-6023/2003-283, pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 1 S 40/04 a pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 SŽ-o-KS 270/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. J. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním zo 17. januára 2006 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. januára 2006 RNDr. J. D., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), namieta porušenie čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom pred S. p., pobočkou K. (ďalej len „S. p.“), pod sp. zn. 7013-2636-6023/2003-283, pred Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský

súd“) pod sp. zn. 1 S 40/04 a pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 SŽ-o-KS 270/2004.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 2 ods. 3 a čl. 12 ods. 1 ústavy S. p., ako aj čl. 46 ústavy krajským súdom a najvyšším súdom. Požaduje aj priznanie finančného zadosťučinenia, ktoré však presne nešpecifikuje.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že rozhodnutím S. p. sp. zn. 7013-2636-6023/2003-283 z 12. novembra 2003 bol zaviazaný zaplatiť nedoplatok poisťného na nemocenskom poistení a dôchodkovom zabezpečení v celkovej výške 7 610 Sk. Proti rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, avšak rozhodnutím ústredia S. p. v B. sp. zn. 332-1328-GC-04/2004/RR z 9. júna 2004 bolo jeho odvolanie zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie potvrdené. Následne sťažovateľ podal proti právoplatnému rozhodnutiu žalobu 21. septembra 2004, ktorou sa domáhal preskúmania právoplatného rozhodnutia. Uznesením krajského súdu č. k. 1 S 40/04-18 z 29. novembra 2004 bolo konanie zastavené, keďže rozhodnutie ústredia S. p. z 9. júna 2004 sťažovateľ prevzal 23. júla 2004, avšak žalobu podal až 24. septembra 2004, teda jeden deň po uplynutí zákonnej lehoty. Na základe odvolania sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-KS 270/2004 z 28. júla 2005 bolo uznesenie krajského súdu potvrdené.

Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutia S. p. a ústredia S. p. sú v rozpore so zákonom a s ústavou. Ani postup krajského súdu a najvyššieho súdu nie je správny, lebo zmeškanie lehoty na podanie žaloby sťažovateľ ospravedlnil potvrdením o lekárskom ošetrovaní, pričom podľa § 58 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju účastník zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 1 S 40/04-18 z 29. novembra 2004 vyplýva, že konanie o žalobe sťažovateľa bolo zastavené. Krajský súd poukázal na to, že 13. októbra 2004 sťažovateľa vyzval na oznámenie, kedy mu bolo rozhodnutie ústredia S. p. doručené. Sťažovateľ listom z 15. novembra 2004 uviedol, že „*posledné rozhodnutie č. 332-1328-GC-04/2004/RR zo dňa 9. 6. 2004 ako aj oprava rozhodnutia zo dňa 14. 7.*

2004 bolo prevzaté dňa 23. 7. 2004“. Na preukázanie tejto skutočnosti predložil aj fotokópiu „Potvrdenia dodania“ od Pošty K. Vzhľadom na túto skutočnosť dvojmesačná lehota na podanie žaloby skončila 23. septembra 2004. Sťažovateľ podal žalobu osobne na krajskom súde až 24. septembra 2004, pričom podľa ustanovenia § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-KS 270/2004 z 28. júla 2005 vyplýva, že najvyšší súd potvrdil uznesenie krajského súdu o zastavení konania. Najvyšší súd v celom rozsahu poukázal na správne dôvody uznesenia krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv lebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05).

Na prejednanie a rozhodnutie tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči S. p. a voči krajskému súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak túto ochranu neposkytujú všeobecné súdy. Keďže voči právoplatnému rozhodnutiu ústredia S. p. bola prípustná žaloba na všeobecnom súde, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal všeobecný súd. To zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na to, že voči rozhodnutiu krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny právny prostriedok, bolo v právomoci najvyššieho súdu poskytnúť ochranu sťažovateľovi v súvislosti s uznesením krajského súdu. Aj v tomto prípade je preto právomoc ústavného súdu vylúčená.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči uzneseniu najvyššieho súdu. Keďže ide o konečné rozhodnutie, je právomoc ústavného súdu daná. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v tejto časti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že sťažovateľ podal žalobu na krajskom súde jeden deň po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. To napokon ani sťažovateľ nepopiera, len tvrdí, že sa tak stalo v dôsledku jeho zdravotného stavu. Rovnako je po právnej stránke

jednoznačné, že ustanovenie § 250b ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku vylučuje odpustenie zmeškania lehoty na podanie žaloby. Toto ustanovenie je v pomere špeciality voči ustanoveniu § 58 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, uplatnenia ktorého sa sťažovateľ domáha. To znamená, že na konanie podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku treba použiť špeciálne ustanovenie § 250b ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku, nie teda všeobecné ustanovenie § 58 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ako sa mylne domnieva sťažovateľ.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. februára 2006